

28-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ কাৰো প্ৰতি শত্ৰুতা থাকিব নালাগে কিয়নো তোমালোক হৈছা সকলোৰে
কল্যাণকাৰী, শত্ৰুতা থকা সকলক মিশ্ৰিত ব্ৰাহ্মণ (half cast brahmin) বুলি কোৱা হ'ব"**

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো স্মৃতি সদায় বুদ্ধিত থাকিলে নিৰ্ভয় হৈ যাবা?

***উত্তৰ :-** সদায় স্মৃতিত থাকিব লাগে যে মই সচাঁ খণ্ডৰ গৰাকী দেৱী-দেৱতা হৈ আছো, শৰীৰক কোনোবাই মাৰিবও
পাৰে, কিন্তু আত্মাক কোনেও মাৰিব নোৱাৰে। গুলী শৰীৰতহে লাগে। মই আত্মা বাবাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো,
মোৰ কোনো ভয় নাই। মই বহি থাকোতে যদি ঘৰৰ মুখচ খহি পৰে মই বাবাৰ ওচৰলৈ গুচি যাম। ইয়াত
ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই। এনেকুৱা নিৰ্ভয় হ'ব লাগে।

***গীত :-** মাতা অ' মাতা

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে জগত অস্বাৰ মহিমা শুনিল। এতিয়া মনুষ্যইতো কেৱল গায়ন কৰি থাকে আৰু জগত অস্বাৰ
মেলা লাগি থাকে। এয়া আকৌ হৈছে সংগম। সন্তানসকলে পিতাৰ সান্নিধ্য পালে। পিতা আছে যেতিয়া মাঁও নিশ্চয়
থাকিব। ভাৰতত জগত অস্বাৰ কাহিনী কোনেও নাজানে। জগতক ৰচনা কৰোঁতা অৰ্থাৎ জগত অস্বা। জগত অস্বাৰ
মন্দিৰো আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বোধ জন্মিছে, জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত হৈছে। এতিয়া তোমালোক
সন্তানসকলে জানা, যাৰ স্মাৰক বনোৱা আছে তেওঁ নিশ্চয় সৃষ্টিৰ সংগমত আহিছিল। তেওঁক জগত অস্বা বুলি কোৱা
হয়। জগতপিতা, প্ৰজাপিতাও আছে, নহয় জানো।

এই বেহদ (অসীম) নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্ত কি আৰু মুখ্য ভাওৰীয়া কোন সেয়া কোনেও নাজানে। নায়ক-নায়িকাও
ভাওৰীয়াই নহয় জানো। কেৱল দুজনেই নাথাকিব। নিশ্চয় তেওঁলোকৰ সেনা থাকিব। জগত অস্বাৰো সেনা থাকিব।
তেওঁলোকক শক্তি বুলিও কোৱা হয়। শক্তি সেনা অতি প্ৰখ্যাত। শক্তি ক'ৰ পৰা আহিল? নিশ্চয় সৰ্বশক্তিমান পৰমপিতা
পৰমাত্মাৰ পৰাই শক্তি লৈছে - এয়াতো সকলোৱে মানি লয়। উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান। তেওঁকেই "সৎ শ্ৰী
অকাল" বুলি কোৱা হয়। অকালী (শিখ ধৰ্মাৱলম্বী) যি সকল হয় তেওঁলোকে নিৰাকাৰকেই মানে। শিখসকলে "গুৰু
গ্ৰন্থ চাহিব" পঢ়ে আৰু গুৰুনানকক মানে। তেওঁলোকে কয় - গুৰুনানক দেৱ হয়। তেওঁলোকৰ যি বংশ আছে
তেওঁলোকৰ 10 জন সম্ৰাটৰো ভিন্ন ভিন্ন নাম আছে। কাৰোবাৰ সিং, কাৰোবাৰ দাস আৰু কাৰোবাৰ চন্দ নামো থাকে।
সকলোৰে নাম ভিন্ন ভিন্ন আৰু যিসকল অকালী হয় তেওঁলোকে "অকালমূৰ্ত"ক মানে। "সৎ শ্ৰী অকাল" - এয়া কাৰ
মহিমা? পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে সত্য কেৱল এজন শ্ৰী শ্ৰী অকালমূৰ্ত পৰমাত্মাই হয়।
তোমালোকে ক'ব পাৰা "সৎ শ্ৰী অকাল"। তোমালোকে তেওঁক জানা। তেওঁলোকে কেৱল শব্দহে উচ্চাৰণ কৰে, অৰ্থ
একোৱেই বুজি নাপায়। তোমালোকেতো "সৎ শ্ৰী অকাল"ক জানা। তেওঁৰ জীৱন পঞ্জীও তোমালোকে জানা। বিচাৰ
সাগৰ মন্থনো তোমালোক সন্তানসকলেই কৰিব লাগে। পিতাতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তেওঁ জ্ঞানৰ কলহ মাতাসকলক
দিছে। এওঁ হৈছে বৰ-মাঁ আৰু তাৰ পিছত তোমালোক অনেক মাতাসকল। জগত অস্বাৰ অনেক পুত্ৰ-পুত্ৰী আছে। এওঁ
জগত অস্বা হয় আকৌ নিশ্চয় পিতাও আছে। তোমালোকে জানা এই জগত অস্বা কোন হয় আৰু কাৰ পুত্ৰী হয়।
হওঁতে মনুষ্যই হয়, 8-10 ভূজাতো নাই। ইমান বিলাক ভূজা কিয় দিলে - সেয়া কোনেও নাজানে। গতিকে উচ্চৰো

উচ্চ সেই সত্য পৰমাত্মাই হয়। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - পৰমপিতা পৰমাত্মা যাক আমি "ৰূপ বসন্ত" বুলিও কওঁ, ৰূপো আৰু বসন্তও হয়, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। ইমান ক্ষুদ্ৰ তৰা, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। আচৰিত কথা নহয়নে বাৰু? সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - পিতা হৈছে বিন্দু ৰূপ, তেওঁৰ মাজত যথাযথ সকলো ভূমিকা সমাহিত হৈ আছে। ভক্তিমাৰ্গত ভক্তসকলৰ ভাৱনা পূৰণ কৰে। এয়া সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যি সময়ত যাৰ যি ভাৱনা উদয় হয় সেয়া নাটকত প্ৰথমৰে পৰাই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোকৰ এই পঢ়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, যি পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা - উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান বুলি সকলোৱে কয়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, নিৰ্ভয়, নিৰ্বেৰী..... তেওঁৰ কাৰো প্ৰতি শত্ৰুতা নাই। তোমালোকৰো কাৰো প্ৰতি শত্ৰুতা নাই। তোমালোক সকলোৰে কল্যাণকাৰী হোৱা। যদি কাৰোবাৰ শত্ৰুতা আছে তেওঁক মিশ্ৰিত ব্ৰাহ্মণ (half cast) বুলি কোৱা হ'ব। আধা শূদ্ৰ, আধা ব্ৰাহ্মণ। এই বিকাৰৰ খাদ যেতিয়া সম্পূৰ্ণকৈ আতৰি যাব তেতিয়া সঁচা ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হ'ব। এতিয়াতো আধা-আধা হৈ আছে। কলিয়ুগী তমোপ্ৰধান সংস্কাৰেৰে ভৰি আছে সেয়া আতৰাব লাগিব। এতিয়া তোমালোকক দেৱতা বুলিব ক'ব নোৱাৰি শূদ্ৰ বুলিও ক'ব নোৱাৰি - দুয়োটাৰে মাজৰ ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হ'ব। সেয়াও (ব্ৰাহ্মণো) সম্পূৰ্ণকৈ হোৱা নাই। জগত অম্বাক দেৱতা বুলিব নোৱাৰি। জগত অম্বা যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ যায়, তাৰ পিছত দেৱতা হয়। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হয়। ব্ৰহ্মাৰ কন্যা সৰস্বতী। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে। ব্ৰহ্মা কেতিয়া আহিল যে মুখ বংশাৱলী ৰচনা ৰচিলে? তেওঁলোককেই শিৱ শক্তি সেনা বুলি কোৱা হয়। গতিকে তোমালোকে জানা যে তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা পৰমপিতা, পৰমধাম নিবাসী। আকৌ সূক্ষ্মবতনত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ থাকে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ হোৱাৰ বাবে যুগল ৰূপত দেখুৱায়। বিষ্ণুক সম্পূৰ্ণ যুগল ৰূপত দেখুৱায়। এই সকলোবোৰ কথা বুদ্ধিত থাকিব লাগে। মনুষ্যই কয় - আমি ভাওৱীয়া। গতিকে মনুষ্যৰ নাটকৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ বিষয়ে জ্ঞাত হোৱাৰ উচিত। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান কোন? ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ কোন? আৰু কোনোবা ৪-১০-১০০ ভূজাধাৰী আছে নেকি? নাই, এই সকলোবোৰ অদৰকাৰী চিত্ৰ। ব্ৰহ্মাৰ ১০০ ভূজা দেখুৱায়। এতিয়া এওঁতো প্ৰজাপিতা হয়, ১০০ ভূজাৰতো কথাই নাই। এই সকলোবোৰ ভুল। বাস্তৱত সত্যনো কি সেয়াও বুজিব লাগে। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান যি পৰমধামত থাকে, তেৱোঁ তৰা সদৃশ। বিষ্ণুৰো চাৰিখন ভূজা দেখুওৱা হয় - দুখন লক্ষ্মীৰ আৰু দুখন নাৰায়ণৰ। যেনেকৈ ৰাৱণৰ ১০ টা মূৰ দেখুৱায়, ৫ টা বিকাৰ স্ত্ৰীৰ আৰু ৫ টা বিকাৰ পুৰুষৰ। প্ৰথমতে মূল বিকাৰ হ'ল দেহ-অভিমান। তাৰ পাছত ক্ৰমানুসৰি অন্য বিকাৰ সমূহ আহে। সূক্ষ্মবতনবাসী ব্ৰহ্মাতো অব্যক্ত হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াতহে লাগে নহয় জানো। তেওঁ যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ যায় তেতিয়া সূক্ষ্মবতনত ফৰিস্তা হৈ যায়। তোমালোকো ফৰিস্তা হৈ যোৱা। তাত তোমালোকৰ হাড়-মঙহৰ শৰীৰ নাথাকে। তাকেই ফৰিস্তা বুলি কোৱা কয়। ব্ৰহ্মাতো প্ৰজাপিতা ইয়াতহে আছে। আকৌ বিষ্ণুৱে দুটি ৰূপত প্ৰতিপালন কৰিব। শংকৰতো সূক্ষ্মবতনত থাকে। এইবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। ইমান দূৰদৰ্শী বুদ্ধি কাৰো নাই। তোমালোকৰ বুদ্ধি একেবাৰে মূলবতন আৰু সূক্ষ্মবতনলৈ গুচি গৈছে। সূক্ষ্মবতন এতিয়া ৰচা হৈছে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো ৰচনা কৰা হৈছে, য'লৈকে অহা-যোৱা কৰিব পৰা যায়। গতিকে উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে ভগৱান তাৰ পাছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ তাৰ পিছত মনুষ্য সৃষ্টিৰ দেৱী-দেৱতাসকল। বাকী ৪-১০ ভূজাধাৰী বা চণ্ডিকা দেৱী আদি নাথাকে। ইমানবিলাক চিত্ৰ ক'ব পৰা আহিল? তোমালোকৰ লগত জানো কিবা অস্ত্ৰ আছে। এই সকলোবোৰ হিংসক অস্ত্ৰ বনাই দিছে। দেৱতাসকলতো ডবল অহিংসক হয়। সূক্ষ্মবতনত কোনো অস্ত্ৰ নাথাকে। চিত্ৰ সমূহত কিমান যে অস্ত্ৰ দি দিছে। ইয়াকেই কোৱা হয় পুতলাৰ পূজা। কৰ্তব্যৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। বাবা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন ৰচনা ৰচে। গতিকে তেওঁ নিজে শ্ৰেষ্ঠ হৈ নগ'ল জানো। তোমালোক হৈছে তেওঁৰ নাতি-নাতিনী। বুজোতাসকলে বুজিও পায় কিন্তু এইটো নুবুজে যে মৃত্যু সকলোৰে হ'ব। এতিয়াও কিমান মৃত্যুবৰণ কৰি থাকে। বাতৰি কাকত আদিত জানো ইমান

দেখুৱায়, নহ'লে বদনাম হৈ যাব। ভোকত বহুতৰ মৃত্যু হয়। এটা সময়ত অতি কষ্টৰেহে দুখন ৰুটি পোৱা গৈছিল। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে সত্য যুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব চলিব। দুই ভূজাধাৰী মনুষ্যই হয়। বাকী সত্যযুগত কোনো ৪-১০ ভূজাধাৰী দেৱী নাথাকে। দ্বিতীয় নম্বৰত হৈছে ৰাম-সীতা। তেওঁলোকেও ইয়াত ৰাজযোগৰ দ্বাৰা পদ লৈ আছে। বুজিবলৈ কিমান সহজ কথা। পিতাই কয় - তোমালোকে বহুত বেদ শাস্ত্ৰ পঢ়িছা, এতিয়া তোমালোকে মোৰ পৰা শুনা আৰু নিৰ্ণয় কৰা - মই তোমালোকক সত্য কথা শুনাওঁ নে তেওঁলোকে সত্য কথা শুনায়? যদি তেওঁলোকে সত্য কথা শুনায় তেন্তে তোমালোক সত্য-নাৰায়ণৰ কথা শুনি কিয় সত্য-নাৰায়ণ হোৱা নাই?

এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্ষিকেলত (ব্যৱহাৰিক ভাবে) সত্য বাবাৰ পৰা সত্য কথা শুনি আছা - এয়া নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। নিশ্চয় প্ৰজাও তৈয়াৰ হ'ব, নহ'লে কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ গৈ সিংহাসনত বহিব নেকি? এয়া দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। পুনৰ সত্যযুগত আহি ৰাজ্য কৰিব। তাত ৰজাসকলৰ সৈন্য-সামন্ত নাথাকে। সৈন্য-সামন্ত বিকাৰী অপৰিত্ৰ ৰজাসকলৰহে থাকে। তাত তেওঁলোক হৈছে পৰিত্ৰ ৰজা। সত্যযুগক হ'লি লেণ্ড (পৰিত্ৰ খণ্ড) বুলি কোৱা হয়, এইখন দুনিয়াক আনহ'লি লেণ্ড (অপৰিত্ৰ খণ্ড) বুলি কোৱা হয়। বহুত পুৰণা পতিত হৈ গৈছে। নতুন নিশ্চয় পুৰণা হ'বই। শৰীৰৰো প্ৰথমে নতুন আকৌ পুৰণা হয়। এয়াতো বুদ্ধিত বহা উচিত। মনুষ্য হোৱা সত্ত্বেও নাটকৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোকে জানা যে উচ্চতকৈ উচ্চ শিৱ বাবা মূলবতনত থাকে। সেইখনক নিৰাকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। আত্মা বিন্দুবোৰো তাত থাকে। কিন্তু বিন্দু ৰূপ দি দিলে কেনেকৈ বুজি পাব? বিন্দুৰ পূজা কেনেকৈ কৰিব? শিৱবাবাৰ বিন্দু ৰূপৰ পূজা কেনেকৈ কৰিব? তিলক কেনেকৈ লগাব? বাবা অমৰনাথলৈও গৈছিল। বাবাই সকলো চাই আহিছিল যে কেনেকৈ শিৱলিংগ বনায়। কথিত আছে যে তাত শঙ্কৰে পাৰ্বতীক কথা (কাহিনী) শুনাইছিল। এতিয়া পাৰ্বতীৰ এনে কোনো দুৰ্গতি হৈছিল যে তেওঁক কথা শুনাবলগীয়া হৈছিল? বাস্তৱিকতে তোমালোক সকলো পাৰ্বতী হোৱা। তোমালোক জন্ম-মৰণত আহা আৰু সংগতি পাবৰ কাৰণে কথা শুনি আছা। সেইবাবে তাত সুধিলে শিৱলিংগ ক'ত আছে? তেতিয়া ক'লে শিৱলিংগতো নিজে নিজেই ওলাই আহে। হেৰ', এয়া কেনেকৈ হ'ব! তাত পাৰ চৰাইও দেখুৱায়। পাৰ চৰায়ে কেতিয়াও কথা ক'বলৈ নিশিকে। ভাটো চৰাইক কথা ক'বলৈ শিকালে কথা কয়। মুখস্থ হৈ যায়। তোমালোকে জ্ঞানৰ মালা পৰিধান কৰিছাঁক। বাবাই বুজাইছে - উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে শিৱবাবা তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ। প্ৰবৃত্তিমार्গ দেখুৱাবলৈ বিষ্ণুৰ ৪ খন ভূজা দেখুৱায়। ইয়াত মনুষ্য সৃষ্টিত উচ্চতকৈ উচ্চ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আৰু তেওঁলোকৰ ৰাজধানী পিছত ৰাম-সীতাৰ ৰাজবংশ। এই পৰিত্ৰ ৰাজবংশ সম্পূৰ্ণ হয় তাৰ পিছত ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। তাৰ পিছত সকলো পতিত হ'বই লাগে। অৱশ্যে হয়, অন্তিমত যিসকল নতুন আত্মা আহে তেওঁলোকৰ কিছু প্ৰভাৱ থাকে। কাৰোবাৰ সতোগ্ৰহানতাৰ, কাৰোবাৰ ৰজা-তমোৰ ভূমিকা আছে। এয়া হৈছে বেহদৰ নাটক। মনুষ্যটো মনুষ্যই হয়। বাকী সকলো পুতলাৰ খেল। তোমালোক ভাওৰীয়া নোহোৱা জানো। এতিয়া তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যই কিমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰে। এয়াও হৈছে পঢ়া, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৰাজ্য পদ পোৱা। এনেকুৱা পঢ়া অন্য ক'তো নাই। সেই ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীয়েতো প্ৰালঙ্ঘ লৈ আহে। তোমালোকে ইয়াত প্ৰালঙ্ঘ গঢ়ি আছা। ভৱিষ্যত সত্যযুগৰ বাবে কিমান উচ্চ আৰু আকৌ কিমান সহজ জ্ঞান - চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি। আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান, ঈশ্বৰীয় কোলাত বহি আছো। ঈশ্বৰীয় কোলা কোনোবাই ত্যাগ কৰিব জানো?

গতিকে এই নাটকৰ আদি, মধ্য, অন্তক বুজিব লাগে। পিতাইতো যথার্থ ৰীতিৰে আমাক বুজায়। যাক মনুষ্যই সৃষ্টিৰ বীজৰূপ বুলি কয়। সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ বুলি কয়। নিশ্চয় তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে উত্তৰাধিকাৰ দিব

নহয় জানো। তোমালোক সত্য খণ্ডৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হোৱাগৈ। কোনো ভয়ৰ কাৰণ নাই। ইয়াততো কিমান ভয় - কোনোৱাই যাতে আক্ৰমণ নকৰে। তোমালোকেতো একেবাৰে নিৰ্ভয় হৈ থাকিব লাগে। শৰীৰক কোনোবাই মাৰিব পাৰে, আত্মাক জানো কোনোবাই মাৰিব পাৰিব যাৰ বাবে ভয় কৰিব লাগে। নিৰ্ভয় হৈ থাকিবলৈ বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হোৱা উচিত। পিতাও নিৰ্ভয় সেইবাবে সন্তানো নিৰ্ভয়। গুলি শৰীৰতহে লাগে, মই আত্মাতো বাৰাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো, মোৰ কিহৰ ভয়। আমি বহি থাকোতেই মুখ খহি পৰিলে, আমি বাৰাৰ ওচৰলৈ গুচি যাম। নিৰ্ভয় হ'বলৈ সময় লাগে। তোমালোক হৈছা জগত অন্ধাৰ সন্তান, শিৱ শক্তি সেনা। এজনৰেতো মহিমা নহয়। তোমালোকো লগত আছা। তেঁও হৈছে সেনাপতি। তোমালোকক আত্মিক ড্ৰিল (ব্যায়াম) শিকায়। তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হোৱা। তোমালোক হৈছা ভাগ্যৱান তৰা। এই সৰস্বতীও ভাগ্যৱান তৰা। ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী নহয় জানো। সেই জ্ঞান সূৰ্যৰ চন্দ্ৰমা হৈছে এওঁ (ব্ৰহ্মা)। কিন্তু এওঁ পুৰুষ হোৱাৰ কাৰণে মাতাসকলক জ্ঞানৰ কলহ দিয়া হৈছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কলিয়ুগী তমোপ্ৰধান সংস্কাৰ আতৰাই সঁচা ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। কাৰো প্ৰতি শত্ৰুতা ৰাখিব নালাগে।
- (2) নিভয় হ'বলৈ আত্ম-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। আমি শিৱ শক্তি সেনা হওঁ, আমিহে সত্য খণ্ডৰ মালিক হ'ব লাগিব - এইটো নিচাত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** সূৰ্যমুখী ফুলৰ দৰে জ্ঞান সূৰ্যৰ কিৰণেৰে চিকমিকাই থাকোঁতা সদায় সন্মুখ আৰু সমীপৰ হোৱা
যেনেকৈ সূৰ্যমুখী ফুল সদায় সূৰ্যৰ কিৰণেৰে আবৃত হৈ থাকে। ইয়াৰ মুখ সূৰ্যৰ ফালেই থাকে, পাহিবোৰ সূৰ্যৰ কিৰণৰ দৰে বৃত্তাকাৰত থাকে। এনেদৰে যি সন্তান সদায় জ্ঞান সূৰ্যৰ সমীপত আৰু সন্মুখত থাকে, কেতিয়াও আঁতৰি নাযায় - তেওঁ সূৰ্যমুখী ফুলৰ সমান জ্ঞান সূৰ্যৰ কিৰণেৰে নিজেও চিকমিকাই থাকে আৰু আনকো চিকমিকাই তোলে।

***প্ৰোগান:-** সদায় সাহসী হোৱা আৰু সকলোকে সাহস প্ৰদান কৰা তেতিয়া পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) সহায় পাই থাকিব।

!!ওঁ শান্তি!!
